

Sygn. akt II CSK 315/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa S. P.

przeciwko A. K. i D. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 (dziewięćset) złotych i na rzecz pozwanego kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda S. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 września 2013 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego podnieść należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość”

naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarga powoda nie spełnia wskazanych wyżej wymogów, ogranicza się bowiem do wskazania, że orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, to jest art. 233 § 1, 328 § 2 i 382 k.p.c. Zarzuty te są po części niedopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., ponadto skarżący nie wykazał jednoznacznej i dającej się dostrzec natychmiast, już w trakcie lektury uzasadnienia, wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wskazaną podstawą skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanych, którzy wnieśli w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i 391§ 1 k.p.c.